

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce V.V.**, bytem..., *zastoupeného JUDr. Vlastou Dohnalovou, advokátkou, se sídlem Sokolov, nábreží Petra Bezruče 598*, proti **žalované Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 386/100, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. listopadu 2011 č.j. KRPK-32429/Č.j.-2011-1900DP,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 23.6.2010 v 17:20 hodin se V.V., (dále jen „žalobce“) dopustil přestupku tím, že v obci Krásno-Čistá řídil osobní vozidlo zn. MITSCHUBISHI PAJERO, reg. značky... a za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem na sedadle, které je jím povinně vybaveno. Tímto jednáním se žalobce dopustil přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“) porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Přestupek byl projednán v blokovém řízení a žalobci byla uložena pokuta ve výši 100 Kč pokutovým blokem série NE/2007čE6121988, kterou na místě zaplatil a na dílu „A“ stvrdil svým podpisem.

Dne 18.8.2011 obdržela Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, územní odbor vnější služby Sokolov, dopravní inspektorát, žalobcův návrh na zahájení obnovy řízení, který byl postoupen k vyřízení Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje, územnímu odboru Sokolov, obvodnímu

oddělení Horní Slavkov, které blokovou pokutu uložilo (dále jen „*správní orgán I. stupně*“). Žalobce v návrhu tvrdil, že v daném řízení vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení. Ze spisové dokumentace Městského úřadu v Sokolově – registru řidičů zjistil, že mu byly připsány dva body do bodového systému za přestupek, který měl spáchat dne 23.6.2010 v 17:20 hod., kterého se měl dopustit tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostními pásy, tedy v rozporu se skutečností, kdy vozidlo nebylo vybaveno odpovídající autolékárničkou, neboť měla „prošlou“ dobu použitelnosti přibližně o 1 rok. Zasahující policista mu sdělil, že pokud souhlasí s projednáním věci v blokovém řízení, bude mu uložena za nevyhovující autolékárničku bloková pokuta ve výši 100 Kč. Žalobce souhlasil se skutečností, že autolékárnička má „prošlou“ dobu použitelnosti a souhlasil s uložením pokuty v blokovém řízení. Následně policista vystavil pokutový blok a žalobce na místě pokutu uhradil. V době probíhající kontroly byla ve voze přítomna žalobcova manželka I.V., která sled událostí bezprostředně pozorovala a je schopna vyjádřit se k postupu zasahujícího policisty. Žalobce namítal, že svým jednáním neporušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ale porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona ve spojení s ust. § 76 zákona č. 56/2001 Sb. Navíc tvrdil, že ani ze samotné listiny pokutového bloku není znatelné, že by se měl dopustit jednání, které je mu kladeno za vinu. Blok na pokutu neobsahuje veškeré zákonem předvídané skutečnosti, a to zejména právní kvalifikaci přestupku, slovní popis přestupku, čitelné jméno a příjmení a funkci zasahujícího policisty. Předestřené nové skutečnosti nemohl žalobce vyjádřit v rámci silniční kontroly, ale teprve nyní, kdy se dozvěděl, že je viněn ze spáchání jiného přestupku, než kterého se dle skutečnosti dopustil.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 16.9.2011, č.j. KRPK-36003/PŘ-2010-190912 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) podle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“ nebo „*s.ř.*“) žádost žalobce o obnovu řízení zamítl. V odůvodnění ocitoval znění ust. § 62 odst. 1 správního řádu, porovnal dvě možné varianty postupu při vyřízení přestupku uvažované přestupkovým zákonem a zdůraznil specifika blokového řízení. Dále uvedl, že má za to, že žalobce „...nepožadoval, aby s ním bylo vedeno řízení o přestupku, které by bylo správním řízením v I. stupni, proti němuž by byly přípustné opravné prostředky. Pokud přestupce p. V. tvrdí, že měl od počátku za to, že obdržel pokutu za nevyhovující autolékárničku a nikoliv za řízení vozidla bez připoutání bezpečnostním pásem na sedadle, při podpisu pokutového bloku musel mít nutně za to, že je třeba provádět ve věci dokazování, které by ovšem probíhalo ve správním řízení. Návrhem na obnovu blokového řízení však p. V. fakticky zpochybňuje splnění podmínek, proto aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno – tvrdí, že je viněn ze spáchání jiného přestupku, než kterého se dle skutečnosti dopustil. Vracení řízení do počátečního stádia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty, by ovšem navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek – souhlas s uložením blokové pokuty. Jakákoliv „obnova“ řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou „*sine qua non*“ tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložením sankce. S ohledem na znění § 62 správního řádu nelze rovněž akceptovat, aby návrhem na obnovu řízení, které v daném případě proběhlo, tj. řízení blokového, bylo ve skutečnosti zahájeno řízení podle § 67 přestupkového zákona, které

v projednávané věci neproběhlo.“ V té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 58/2007-117.

K odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor služby dopravní policie (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 11.11.2011, č.j. KRPK-32429/Čj.-2011-1900DP (dále jen „napadené rozhodnutí“) za použití ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila odůvodnění napadeného rozhodnutí (ustanovení dopadající na obnovu řízení podle již zrušeného zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu zaměnila za korespondující ustanovení zákona č. 500/2004 Sb.) a dále podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítla a prvoinstanční rozhodnutí po změně potvrdila. V odůvodnění uvedla, že *„Ve stejné věci v měsíci srpnu bylo provedeno na základě podnětu k přezkumnému řízení prošetření přestupku. K tomuto podnětu bylo zasláno neformální sdělení. V této věci rovněž Nejvyšší správní soud svým rozsudkem pod č.j. 9 As 32/2011-68 rozhodl o zamítnutí kasační stížnosti. V návrhu na obnovu řízení, v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí obnovy a v neposlední řadě ani v podnětu k přezkumnému řízení nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti.*“ Žalovaná dále uvedla, že *„Osoba obviněná z přestupku tak bud’ považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést řízení a souhlasí se sankcí, která je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež jí nelze odeprít, na zahájení správního řízení o přestupku. V uvedené právní věci tohoto práva na zahájení správního řízení řidič nevyužil. Podpisem na pokutovém bloku NE/2007 č. E 6121988 prokazatelně a vědomě projevil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a svým podpisem akceptoval, že se uvedeného přestupku dopustil... (poznámka soudu: jednáním popsáním v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku). Tyto údaje jsou obsahovou součástí vystaveného a ručně vypsáného pokutového bloku, s nímž se měl možnost p. V.V. seznámit a tedy je i zpochybnit či žádat odstranění jím shledaných nejasností a rozporů. Tyto údaje však potvrdil svým vlastnoručním podpisem. Pokutový blok obsahuje zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona o přestupcích...“.* Žalovaná na závěr dodala, že při posuzování okolností věci vzala rovněž v úvahu rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně sp.zn. As 58/2007-117 (správně zřejmě 3 As 58/2007-117), z něhož vyplývá, že institut obnovy řízení nelze v případě pokuty uložené v blokovém řízení využít.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, event. zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního a vrácení věci k dalšímu řízení správnímu orgánu I. stupně. V obou případech požadoval přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalobu odůvodnil tím, že považuje právní závěry v napadeném rozhodnutí za zákonu odporující. Je přesvědčen, že správní orgány obou stupňů postupovaly nesprávně a měly jeho návrh na obnovu řízení povolit.

Zdůraznil, že správní řád nestanoví výjimku z možnosti povolení obnovy řízení v případě blokového řízení. Nepřípustnost obnovy řízení je pro tyto případy vytvořena pouze judikaturou Nejvyššího správního soudu a není stanovena zákonem. Žalobce předestírá, že pouze zákon stanoví práva a povinnosti a je tak pramenem práva, nikoliv judikatura. Pokud

správní orgány argumentují ohledně nepřipustnosti obnovy řízení judikaturou Nejvyššího správního soudu, který opakovaně v minulosti rozhodl o takové nepřipustnosti, žalobce uvádí, že ani Nejvyšší správní soud není v této otázce jednotný, jelikož sám zatímně připouští, že i v případě proběhnuvšího blokového řízení je možné povolit obnovu řízení, např. v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp.zn. 1 As 21/2010. V usnesení ze dne 22.9.2010 v této věci první senát uvádí, že nelze cestou soudního dotváření práva v neprospěch osoby obviněné z přestupku dospět k závěru, že na bloková řízení nedopadá možnost žádat o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a posléze navrhuje rozšířenému senátu, aby vyslovil právní závěr v této věci. Pokud by soud tedy měl rozhodovat čistě na základě judikatury, stojí před její nejednotností, a proto by měl zvolit cestu dle ústavně právní zásady „in dubio pro libertate“, dle níž je-li k dispozici vícero výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip plyne nepřímo z ústavního pořádku.

Žalobce je rovněž přesvědčen, že správním orgánům předložil nové důkazy. Nemohl je ovšem předložit v rámci proběhnuvší silniční kontroly, nýbrž až následně, neboť po nahlédnutí do spisové dokumentace Městského úřadu v Sokolově – registru řidičů teprve zjistil, že mu byly připsány dva body do bodového systému za přestupek, který měl spáchat dne 23.6.2010 v 17:20 hodin tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostními pásy. Žalobce si tedy nevšiml záměny na pokutovém bloku, neboť když ho podepisoval, řešil se zasahujícím policistou porušení přestupku dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

Žalovaná měla podle žalobcova názoru návrhu na obnovu řízení vyhovět i z důvodu nesprávného úředního postupu dopravní hlídky Policie ČR při dopravní kontrole. Z pokutového bloku není seznatelné, že by se měl dopustit jednání, které je mu kladeno za vinu. Blok na pokutu neobsahuje veškeré zákonem předvídané skutečnosti, a to zejména právní kvalifikaci přestupku, slovní popis přestupku, čitelné jméno a příjmení a funkci zasahujícího policisty.

V písemném stanovisku k žalobě žalovaná navrhla její zamítnutí. Konstatovala, že podaná žaloba je jen jedním z mnoha dalších pokusů o revizi všech dosavadních rozhodnutí. Dne 23.6.2010 se žalobce dopustil přestupku, dne 19.7.2010 podal návrh na zahájení přezkumného řízení, 24.8.2010 podal stížnost proti úřednímu postupu, téhož dne žalobu ke Krajskému soudu v Plzni proti rozhodnutí z 23.6.2010, kterým byla žalobci uložena pokuta pokutovým blokem, kterou Krajský soud usnesením z 20.10.2010 odmítl, dne 6.12.2010 kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14.4.2011 zamítl a konečně dne 18.8.2011 podal návrh na zahájení obnovy řízení. Jako důvod uvádí nové důkazy, které však blíže nespecifikuje, vyjma opětovného požadavku slyšení jeho manželky. Od začátku přezkoumávání přestupku žalobce ve všech stádiích řízení uvádí stále stejné důvody spočívající v tom, že mu nebyla uložena pokuta za nepoužití bezpečnostních pásů, ale za autolékárničku. Během řízení nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, které by byly důvodem pro zahájení obnovy řízení, přestupek byl spolehlivě zjištěn a není nutné rozhodnutí policejního orgánu rušit a provádět další dokazování, což koneckonců potvrdil i Nejvyšší správní soud.

Žalovaná závěrem konstatovala, že pokutový blok obsahuje zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 přestupkového zákona, tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, a tyto údaje jsou obsahovou součástí vystaveného a ručně vypsáného pokutového bloku, s nímž se měl možnost žalobce seznámit a tedy je i zpochybnit.

V písemné replice žalobce setrval na žalobních důvodech uvedených v žalobě a rozhojnil argumentaci, o které je opřel. Odmítl názor žalované, že pokutový blok obsahuje zákonem stanovené formální náležitosti. Oproti žalobě navíc uvedl, že v pokutovém bloku je právní kvalifikace přestupku uvedena v rozporu se skutkovým zjištěním, neboť je na něm uvedena pokuta za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona (řízení vozidla pod vlivem alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky), není ani slovně vyjádřen popis přestupkového jednání žalobce, není čitelné jméno a příjmení oprávněné osoby ani její funkce, stejně jako bydliště žalobce a ani z podpisu není zřejmé, že by žalobce s uložením pokuty souhlasil, neboť podpis je nečitelný. Žalobce nesouhlasí s tím, že by podepsal blok na pokutu, dle kterého se měl dopustit přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (č.l. 38 spisu) i žalovaného (č.l. 30 spisu).

Předmětem přezkumu je rozhodnutí vydané v odvolacím řízení, jímž odvolací orgán, tj. žalovaná, fakticky zamítla odvolání a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobce na obnovu řízení proti uložení pokuty v blokovém řízení.

Podle § 84 přestupkového zákona *přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit (odst. 1). Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat (odst. 2).* Podle § 85 přestupkového zákona *nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí (odst. 3). Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena (odst. 4).*

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.* Podle § 100 odst. 2 správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci*

rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.

V rozsudku ze dne 6.2.2008, č.j. 3 As 58/2007-117, Nejvyšší správní soud dovodil nemožnost obnovy řízení o přestupku, který byl projednán v blokovém řízení. Rozsudek opřel o úvahu, podle níž, pokud lze pokutový blok nebo s ním související úkon správního orgánu považovat za správní rozhodnutí, může být řízením ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu pouze řízení blokové. Návrhem na obnovu blokového řízení však navrhovatel fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno. Vrácení řízení do počátečního stádia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty, by navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek, a to souhlas s uložením blokové pokuty. Jakákoli obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou sine qua non tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložením sankce. S ohledem na znění § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nelze rovněž akceptovat, aby návrhem na obnovu řízení, které v daném případě proběhlo, tj. řízení blokového, bylo ve skutečnosti zahájeno řízení podle § 67 zákona o přestupcích, které ve věci neproběhlo (obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2010, č.j. 4 As 25/2010-34, ze dne 24.7.2008, č.j. 2 As 47/2008-30, ze dne 24.3.2010, č.j. 2 As 2/2010-62, ze dne 22.1.2010, č.j. 5 As 65/2009-39, a ze dne 15.1.2009, č.j. 5 As 16/2008-68). První senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžné poradě ve věci vedené pod sp.zn. 1 As 21/2010 k právnímu názoru, který se od předestřené lišil.

Ve stávající judikatuře, včetně judikatury Nejvyššího správního soudu, panoval dále rozdílný názor na přípustnost soudního přezkumu zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2003, č.j. 6 A 104/2002-40, k žalobě na zrušení rozhodnutí správního orgánu, jímž byl zamítnut návrh na povolení obnovy ve správním řízení, není dána žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s.ř.s. Takovou žalobu je zapotřebí odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť žalobce se domáhal přezkumu rozhodnutí, které je z přezkoumání podle § 68 písm. e) s.ř.s. ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s. vyloučeno. Naproti tomu v rozsudku ze dne 6.2.2008, č.j. 3 As 58/2007-117, či v rozsudku ze dne 19.3.2008, č.j. 3 As 62/2007-4, Nejvyšší správní soud možnosti soudního přezkumu zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení fakticky přitakal, neboť se takovým rozhodnutím meritorně zabýval a neodmítl jeho soudní přezkum.

Jelikož se hodlal první senát Nejvyššího správního soudu od dosud panujícího právního názoru o nemožnosti obnovy řízení o přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, odchýlit a jelikož senáty Nejvyššího správního soudu zaujímaly rozdílné právní názory na možnost soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení, předložil obě sporné právní otázky k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

Rozšířený senát rozhodl o posuzovaných právních otázkách v usnesení ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65 (dostupné na www.nssoud.cz). Výsledný právní názor vyjádřil ve dvou právních větách, a to:

I. Obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení.

II. Rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení podléhá soudnímu přezkumu.

Úkolem rozšířeného senátu je sjednocovat judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.6.2007, č.j. 2 Afs 52/2006-86, publikováno ve Sb. NSS 1762/2009), a tím současně i napomáhat jednotě v rozhodovací praxi soudů krajských. Vyslovenými právními názory se proto cítí být zdejší soud vázán.

Předmětem přezkumu je v daném případě rozhodnutí žalované jako odvolacího orgánu, kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí, jímž správní orgán I. stupně zamítl žalobcovu žádost o obnovu blokového řízení o přestupku.

Ústavní soud v nálezu ze dne 13.6.1997, sp.zn. IV. ÚS 366/96, dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí návrhu na obnovu správního řízení (§ 62 a násl. zákona č. 71/1967 Sb.), není nutně rozhodnutím procesní povahy, a proto není vyloučeno jeho přezkoumání soudem v řízení podle ustanovení § 244 a násl. o.s.ř. I když vykazuje navenek znaky rozhodnutí procesní povahy, může totiž ve skutečnosti implikovat i hmotněprávní aspekty. Změnu na těchto závěrech neodůvodňuje ani nová právní úprava správního řízení (zákon č. 500/2004 Sb.) ani nová právní úprava soudního řízení správního (zákon č. 150/2002 Sb.), protože jak principy obnovy správního řízení, tak principy soudního přezkumu pravomocných rozhodnutí nedoznaly v zásadních směrech změny.

Vycházejí mimo jiné i ze zmíněného nálezu Ústavního soudu Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65, dovodil, že je-li podle ustálené judikatury blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s.ř.s. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 505/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2009, č.j. 5 As 16/2008-68 a ze dne 29.12.2010, č.j. 8 As 68/2010-81, oba dostupné na www.nssoud.cz), pak platí, že i rozhodnutí, kterým bylo v odvolacím řízení zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žádosti o obnovu blokového řízení o přestupku, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. a podléhá soudnímu přezkumu.

Při vlastním přezkumu napadeného rozhodnutí soud vyšel z faktu, že podstatou žaloby je v posuzovaném případě spor mezi účastníky řízení, zda důvody, o které žalobce opřel svoji žádost o obnovu blokového řízení, naplňovaly zákonné předpoklady stanovené v § 100 odst. 1

písm. a) správního řádu a proto byly správní orgány povinny jeho žádosti vyhovět, jak je přesvědčen žalobce, či zda je naopak v souladu se zákonem závěr správních orgánů obou stupňů, které předmětnou žádost zamítly.

Jak vyplývá ze shora uvedené konstatace obsahu správního spisu, žalobce se obnovy řízení domáhal proto, že v daném řízení vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení, avšak v původním řízení je nemohl uplatnit. Žádost tudíž opíral o ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Za „dříve neznámé skutečnosti“ označil okolnost, že mu údajně v blokovém řízení byla uložena pokuta za to, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostními pásy, jak zjistil v registru řidičů, ačkoliv s ním fakticky bylo blokové řízení vedeno pro nevyhovující („prošlou“) autolékárničku.

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65, vycházející z podmínek pro uložení pokuty v blokovém řízení zakotvených v § 84 odst. 1 přestupkového zákona, dovodil, že přípustnost obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu závisí prioritně na tom, co žadatel v žádosti na obnovu řízení zpochybňuje. Podle Nejvyššího správního soudu „...nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta.“ Naproti tomu „Žádost o obnovu řízení podanou podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, v níž žadatel uvádí, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, tedy není možné bez dalšího zamítnout. Naopak příslušný správní orgán se jí musí zabývat a, jsou-li splněny další podmínky pro obnovu řízení, zjistit, zda je toto tvrzení žadatele o obnovu pravdivé, či nikoliv. ...Jestliže správní orgán rozhodující o obnově řízení se po provedeném šetření neztotožní s tvrzením obviněného o neudělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení, žádost o obnovu blokového řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu zamítne a toto rozhodnutí oznámí žadateli, který proti němu může podat odvolání. O něm podle § 89 odst. 1 správního řádu rozhoduje správní orgán nejbližší nadřízený správnímu orgánu, který žádost o obnovu řízení zamítl ...Pokud naopak správní orgán rozhodující o včasné žádosti o obnovu řízení po provedeném šetření učiní zjištění o zfalšování podpisu či o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku, rozhodne podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu o obnově blokového řízení.“

Žalobce v posuzovaném případě v návrhu na obnovu řízení (stejně jako v žalobě – viz str. 3, druhý odstavec shora) nezpochybňoval svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Naopak výslovně uvedl, že „...souhlasil s uložení pokuty v blokovém řízení. Následně policista vystavil pokutový blok a žalobce na místě pokutu uhradil.“ Brojil pouze proti druhu a právní kvalifikaci jednání, kterého se měl uvedeného dne dopustit. Přitom však vlastnoručním podpisem na pokutovém bloku potvrdil údaje, které jsou obsahovou součástí vystaveného a ručně vyplněného bloku, čímž akceptoval, že se přestupku dopustil tím, že dne 23.6.2010 v 17:20 hod nebyl při jízdě osobním vozidlem RZ... v obci Krásno – Čistá připoután bezpečnostním pásem a že toto jednání je kvalifikováno jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona.

Jestliže žalovaná za takového stavu věci zamítla odvolání a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o obnovu řízení s argumentací, že žalobce podpisem na pokutovém bloku prokazatelně a vědomě projevil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a zároveň podpisem akceptoval, že se dopustil přestupku popsáného na pokutovém bloku, je napadené rozhodnutí zcela v souladu se zákonem a s právním názorem vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu koresponduje ze dne 12.3.2013, č.j. 1 As 21/2010-65.

S žalobcem nelze souhlasit ani potud, že správním orgánům předložil nové důkazy, které získal až nahlédnutím do spisové dokumentace Městského úřadu v Sokolově – registru řidičů, v němž teprve zjistil, že se uvedeného dne měl dopustit přestupku tím, že nebyl připoután bezpečnostními pásy. Stručný popis skutku a jeho právní posouzení obsahoval již pokutový blok, který žalobce podepsal. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu *„Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (necht' si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.“*

Žaloba nebyla důvodná a soud jí proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 12. dubna 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová